

عنوان مقاله:

مقایسه ی تاثیر فوری ارتوز AFO مرسوم و ارتوز لگنی- مچ پایي بر پارامترهای راه رفتن در افراد مبتلا به بیماری ام اس

محل انتشار:

مجله پژوهش در علوم توانبخشی، دوره 9، شماره 4 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

نعمیه روحانی - *Msc student, Department of Orthotics and Prosthetics, School of Rehabilitation, Iran University of Medical Sciences, Tehran, Iran*

مجتبی کامیاب - *PhD, Assistant Prof of Orthotics and Prosthetics, School of Rehabilitation, Iran University of Medical Sciences, Tehran, Iran*

بهنام حاجی آقایی - *Academic Member, Department of Orthotics and Prosthetics, School of Rehabilitation, Iran University of Medical Sciences, Tehran, Iran*

بهنام حاجی آقایی - *Associate Prof, Rehabilitation Research Center, Iran University of Medical Sciences, Tehran, Iran*

خلاصه مقاله:

مقدمه: بیماری ام اس، بیماری خودایمنی سیستم اعصاب مرکزی است. در اغلب موارد در اثر این بیماری، عصبهای نخاعی و عصبهای بینایی آسیب می بینند. درمان ارتوزی در این بیماران، با توجه به ضعف عضلات مچ و هیپ و به دنبال افتادگی مچ یا بصورت متداول استفاده از AFO می باشد. بازخورد برخی از بیماران و همینطور نظر دست اندرکاران حاکی از آنست که بسیاری از بیماران از ارتوز AFO استفاده نمی نمایند. از طرف دیگر ارتوزی به نام لگنی- مچ پایي با ادعای کاهش مشکلات این گروه از بیماران در منابع طرح شده که در ایران تاکنون ساخته نشده است. مواد و روش ها: در این مطالعه ۱۷ فرد مبتلا به بیماری ام اس با درگیری یکطرفه در اندام تحتانی شرکت کردند. پارامترهای راه رفتن شامل سرعت و تقارن گام پس از آزمون ۲ دقیقه ای راه رفتن در حالت بدون ارتوز و با ارتوز AFO مرسوم و ارتوز لگنی- مچ پایي محاسبه گردید. تاثیر شاخص جثه، میزان اثربخشی ارتوز و رضایت از طریق پرسشنامه نیز در این افراد مورد بررسی قرار گرفت. یافته ها: نتایج آزمون زوج نشان می دهد، سرعت راه رفتن و تقارن گام در هنگام استفاده از ارتوز لگنی - مچ پایي در مقایسه با ارتوز AFO مرسوم دارای اختلاف معنادار می باشد ($P < 0.001$). همچنین میزان رضایت از ارتوز AFO مرسوم با ارتوز لگنی- مچ پایي نیز دارای اختلاف معنادار است. در ارتباط با تاثیر شاخص جثه با اثربخشی مداخلات انجام شده بر روی سرعت و تقارن گام، اختلاف آماری معناداری مشاهده نگردید. نتیجه گیری: نتایج مطالعه حاضر نشان می دهد که ارتوز لگنی- مچ پایي بصورت آبی، در بیماران ام اس با ضعف عضلات مچ پا و هیپ سبب بهبود در تقارن گام و افزایش سرعت راه رفتن می گردد. همینطور به نظر می رسد شاخص جثه عامل اثرگذاری در تجویز این ارتوز نمی باشد. کلید واژه ها: مولتیپل اسکلروزیس، ام اس، ارتوز، ارتوز لگنی- مچ پایي، AFO.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1593391>

